

Филипъ дигна глава: на вратата се показва млада жена съ червена забрадка, а току задъ нея се показаха голѣмитѣ мустаци и черното лице на Коля.

— Добъръ вечеръ, Филипе! — извика той още отъ вѣнъ.

— Не можа да минешъ, нали? — каза Филипъ и гледаше ту него, ту жената.

— Бе азъ тука до воденицата минахъ, ами друга по-голѣма вода срещнахъ. Азъ ще ти разправа. А сега, знаешъ ли що, Филипе, вижъ, жената е мокра. У васъ може да има огънь. Да иде да се посгрѣе.

Жената се позасрами и се огледа: и кжсата ѝ синя дрешка, и роклята ѝ — всичко бѣше мокро. Все тѣй срамежливо, тя подигна очи и погледна Филипа. Бѣше слабичка и много бледна, лицето ѝ бѣше измжчено, но очи имаше хубави: голѣми кафяви очи, влажни и свѣтли, надъ тѣхъ — тънки вежди. Да имаше най-много трийсетъ и нѣколко години.

— Има огънь вкжщи, — рече Филипъ. — Стоене, заведи гостенката у дома. Че донеси сетне нѣщо за ядене. Да види тамъ буля ти да ти даде нѣщо.

Когато момчето и жената излѣзоха презъ малката вратичка, която водѣше къмъ кжщата на Филипа, двамата мжже, като останаха сами, се погледнаха единъ другъ въ очитѣ.

— Коя е тя? — каза Филипъ.